

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 227/2011

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. mája 2011 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej spoločnosťou H., spol. s r. o., B., v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. J. H., pre namietané porušenie jej práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17 CoE 449/2010- 45 z 22. decembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. marca 2011 doručená sťažnosť spoločnosti P., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 17 CoE 449/2010-45 z 22. decembra 2010.

2. Zo sťažnosti sťažovateľky vyplýva:

«Sťažovateľ je právnickou osobou, založenou podľa slovenského práva; v rámci svojej podnikateľskej činnosti sa zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov.

Na základe zmluvy o úvere (ďalej len „Zmluva“) zo dňa 14. 11. 2007 poskytol sťažovateľ dlžníkovi meno, priezvisko: D. S., bytom Ch. (ďalej len „dlžník“) úver vo výške 331,94 Eur. Zmluva o. i. obsahovala ustanovenia týkajúce sa povinnosti dlžníka z tohto úverového vzťahu t. j. povinnosť vrátiť sumu poskytnutého úveru a ďalšie poplatky. Dlžník bol povinný uhrádzať sťažovateľovi poskytnutý úver v 12-ich mesačných splátkach v sume 51,78 Eur mesačne od 17. 12. 2007.

Dlžník neuhradil niekoľko po sebe idúcich splátok, čím sa dostal do omeškania so splácaním úveru, čím sa stal v zmysle Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, úver okamžite splatný. Sťažovateľ opakovane vyzval dlžníka k úhrade úveru. Dlžník neuhradil dlžnú čiastku, preto sťažovateľ zahájil rozhodcovské konanie pred rozhodcovským súdom zriadeného zriaďovateľom S. r. a. s., so sídlom B. v súlade s rozhodcovskou dohodou uzatvorenou medzi sťažovateľom a dlžníkom.

Dňa 24. 07. 2008 sa stal rozhodcovský nález rozhodcovského súdu vykonateľný. Tento rozhodcovský nález má povahu exekučného titulu.

Dňa 11. 09. 2008 bola spísaná pred súdnym exekútorom zápisnica (alebo návrh) oprávneného na vykonanie exekúcie. Súdny exekútor následne na základe poverenia udeleného Okresným súdom Prievidza (ďalej len „Okresný súd“) dňa 14. 11. 2008 začal nútený výkon rozhodnutia, t. j. exekúcia.

Okresný súd ako súd vecne a miestne príslušný na rozhodovanie o exekučnej agende z vlastného podnetu „ex officio“ bez akéhokoľvek dokazovania, či predchádzajúcej výzvy k vyjadreniu sa účastníkom k návrhu súdu na neprípustnosť vykonávacieho konania uznesením zo dňa 24. 08. 2010, sp. zn. 15 Er 2490/2008-36 exekúciu zastavil.

Sťažovateľ podal dňa 13. 09. 2010 odvolanie proti uzneseniu Okresného súdu.

Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „Krajský súd“) ako súd odvolací uznesením zo dňa 22. 12. 2010 potvrdil uznesenie Okresného súdu zo dňa 24. 08. 2010 ako vecne a právne správne.»

3. Sťažovateľka ďalej v sťažnosti uviedla:

„... okresný súd z vlastného podnetu, t. j. bez podnetu exekútora, sťažovateľa alebo povinného, zahájil konanie na zastavenie exekúcie, pričom pred zahájením tohto konania neposkytol priestor účastníkom exekučného konania vyjadriť sa k zahájeniu konania o zastavení exekúcie.

Týmto postupom okresný súd porušil zákonom a ústavou garantovanú rovnosť strán, keďže zahájením konania z vlastného podnetu jednoznačne nahradil vôľu jedného z účastníkov exekúcie na úkor sťažovateľa, ktorý zahájením konania stratil právnu istotu a legitímne očakávanie užívať svoj majetok, nastolený vydaním poverenia na vykonanie exekúcie a následným zahájením núteného výkonu práva, tzv. exekúciou.

Z časového hľadiska okresný súd ani krajský súd nijakým spôsobom nezdôvodnil aký verejný záujem povýšil nad verejný záujem dohľadu nad výkonom exekúcie a prečo práve v tomto okamžiku zahájil okresný súd konanie na zastavenie exekúcie, t. j. či v období od vydania poverenia na vykonanie exekúcie do zahájenia konania na zastavenie exekúcie sa zmenili akékoľvek zákonné alebo iné podmienky pre výkon tejto exekúcie a/alebo exekútor porušil akúkoľvek povinnosť uloženú mu exekučným poriadkom....

V tomto prípade okresný súd ani krajský súd neidentifikovali ochraňovaný verejný záujem, ktorý by bol akokoľvek nadradený verejnému záujmu zachovania rovnosti práv účastníkov v exekučnom konaní, čo spôsobuje protiprávnosť zahájenia konania súdom bez návrhu.

Ďalším porušením práva sťažovateľa okresným súdom a krajským súdom v priebehu konania na zastavenie exekúcie, vyplývajúce z odôvodnenia predmetných rozhodnutí, je vykonanie dokazovania z vlastného podnetu a bez znalosti vôle účastníkov konania, a to opätovným preskúmaním exekučného titulu a súvisiacich dokladov najmä predmetnej zmluvy o úvere. V priebehu tohto konania súd nedal priestor na vyjadrenie účastníkom konania k vykonaným dôkazom ani nedal možnosť navrhnúť nové dôkazy v tomto konaní, ktoré by zvrátili jeho rozhodnutie zastaviť exekúciu. Táto skutočnosť je významným

porušením povinnosti súdu oboznámiť účastníkov konania o vykonaných dôkazoch a možnosti účastníkov sa k týmto vyjadriť alebo navrhnúť nové dôkazy....“

4. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva sťažovateľky na ochranu majetku sťažovateľka uviedla:

„Na záver okresný súd a krajský súd svojím rozhodnutím zlomil právnu istotu účastníkov exekúcie, teda povinného a aj sťažovateľa a aj ich oprávnené očakávanie užívať svoj majetok nastolený vydaním poverenia na vykonanie exekúcie bez splnenia zákonných povinností a porušením základných práv a slobôd ako sú popísané vyššie.

Podľa názoru sťažovateľa, v posudzovanom prípade, došlo k zásahu do jeho práva pokojne užívať majetok zo strany štátneho orgánu tým, že súd exekúciu zastavil, čím znemožnil nútený výkon práva, na ktorý sťažovateľovi vznikol, na základe zmluvy o úvere nárok a ktorý bol zabezpečený zákonom predvídaným exekučným titulom pod dohľadom súdu. Uvedený zásah do vlastníckych práv sťažovateľa nie je v súlade s požiadavkami Protokolu 1 Dohovoru druhej vety a predstavuje zásah do pokojného užívania majetku sťažovateľa resp. predstavuje de facto zbavenie vlastníctva...

Podľa názoru sťažovateľa, tým, že súd zasiahol do vykonávacieho konania, tak, že exekučné konania bez ďalšieho zastavil, porušili právo sťažovateľa vlastniť majetok a pokojne užívať majetok v zmysle Protokolu 1 Dohovoru. “

5. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil:

„1. Základné právo spoločnosti P., s. r. o. na spravodlivý proces vyplývajúce z článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené uznesením Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 17 CoE 449/2010-45 zo dňa 22. 12. 2010.

2. Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 17 CoE 449/2010-45 zo dňa 22. 12. 2010 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva spoločnosti P., s. r. o. primerané finančné zadostučinenie v peniazoch vo výške 251,68 Eur (7582,11 Sk), ktoré mu zaplatí krajský súd do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet.

4. Krajský súd v Trenčíne je povinný uhradiť spoločnosti P., s. r. o. trovy právneho zastúpenia v sume 49,70 EUR s DPH (za dva úkony právnej služby každý za 24,85 EUR s DPH) na účet právneho zástupcu J. H., advokáta, H., spol. s r. o., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

1. Podľa čl. 124 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

2. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

3. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

4. Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

5. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

7. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

III.

1. Podstata námietok sťažovateľky spočíva v tvrdení, že uznesením krajského súdu č. k. 17 CoE 449/2010-45 z 22. decembra 2010 malo byť zasiahnuté do práva sťažovateľky na spravodlivý súdny proces tým, že krajský súd potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa o zastavení exekučného konania bez tohto, aby sa sťažovateľka mala možnosť k tomu vyjadriť. Sťažovateľka namieta opätovné preskúmavanie exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku) v priebehu exekučného konania bez možnosti účastníkov vyjadriť sa k vykonaným dôkazom a navrhnúť nové dôkazy, a tiež podľa jej názoru nie je odôvodnené, z akých dôvodov a v danom okamžiku (či pre zmenu zákonných alebo iných podmienok na výkon exekúcie alebo porušenie povinností exekútorom) začal okresný súd konanie o zastavení exekúcie, pričom neidentifikoval ochraňovaný verejný záujem, ktorý by bol nadradený verejnemu záujmu zachovania rovnosti práv účastníkov exekučného konania. Podľa názoru sťažovateľky krajský súd uznesením č. k. 17 CoE 449/2010-45 z 22. decembra 2010 tým, že znemožnil nútený výkon práva, na ktorý sťažovateľke vznikol na základe zmluvy o úvere nárok, porušil jej právo vlastniť majetok a pokojne užívať majetok v zmysle dodatkového protokolu.

2. Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

„Pokiaľ ide o námietku oprávneného, že súd prvého stupňa skúmal rozhodcovský rozsudok už pri rozhodovaní o udelení poverenia súdnemu exekútorovi, kedy uznal exekučný titul za súladný so zákonom, na základe čoho udelil súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie odvolací súd uvádza, že udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nie je také procesné rozhodnutie, ktoré by vylučovalo čiastočné alebo úplné

zastavenie exekúcie pre nesúlady exekučného titulu zo zákonom. Takýto postup je zákonný, výslovne upravený v § 45 ods. 1, 2 zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Keďže súd je oprávnený v každom štádiu exekučného konania skúmať z úradnej povinnosti, či tu nie je daný niektorý z dôvodov pre ktorý by musel exekúciu zastaviť, samotné udelenie poverenia na vykonanie exekúcie preto nie je prekážkou pre rozhodnutie o zastavení exekúcie, keď sú preto splnené podmienky...

Ust. § 45 zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní súdu umožňuje, a to ako na návrh účastníka, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, tak aj bez návrhu zastaviť konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie, ak zistí dôvody uvedené pod písm. a/, b/, c/ ods. 1 citovaného zákonného ustanovenia. Podľa § 45 ods. 1 písm. c/ zákona o rozhodcovskom konaní súd zastaví konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie, ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Okresný súd považoval pre rozpor so zákonom (§ 517 ods. 2 a § 54 ods. 1 Obč. zákonníka) plnenie za absolútne neplatné úrok z omeškania, ktorý predstavuje 91,25 % ročne z istiny.

Pre záver o tejto otázke si okresný súd správne vyriešil pôsobnosť Občianskeho zákonníka na daný vzťah.

Po preskúmaní odvolací súd zistil, že v danom prípade bola medzi účastníkmi uzavretá úverová zmluva, ktorú možno považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Zmluvou o spotrebiteľskom úvere sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom. Zákon o spotrebiteľskom úvere upravuje úverovú zmluvu v prípade, keď je úver poskytovaný spotrebiteľovi mimo jeho podnikateľskej činnosti alebo povolania a vo vzťahu k Obchodnému zákonníku má účinky normy lex specialis. Popri tejto špeciálnej norme, výraznú ochranu spotrebiteľa poskytuje inštitút neprijateľnej zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve, vrátane služieb na finančnom trhu (§ 53 Občianskeho zákonníka).

Okresný súd tak správne na daný právny vzťah aplikoval úpravu obsiahnutú v zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a subsidiárne ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka). Správne

vyhodnotil zmluvu o úvere v spojení VPPÚ (pozn. Všeobecné podmienky poskytnutia úveru) tak, že jej ustanovenia sa odchyľujú v neprospech spotrebiteľa od právnej úpravy v Občianskom zákonníku, keď jeho ust. § 54 ods. 1 jednoznačne stanovuje, že zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od Občianskeho zákonníka v neprospech spotrebiteľa a spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. Dôvodne videl odchylenie od občianskoprávnej úpravy v neprospech spotrebiteľa v bode 06 VPPÚ - v časti upravujúcej úrok z omeškania v prípade splatnosti celého dlhu vo výške 0,25 % denne, čo predstavuje 91,25 % ročne.

Okrem vyššie uvedeného odvolací súd konštatuje, že okresný súd postupoval správne, keď exekúciu zastavil pre vymoženie úroku z omeškania paušálnej náhrady nákladov ako aj poplatkov, keďže evidentne povinná už tieto zaplatila plneniami, poskytnutými ešte pred začatím exekučného konania. ...“

3. Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné uviesť, že preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj IV. ÚS 43/04). Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľné a logicky odôvodnené.

4. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným

právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (podobne IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05).

5. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je to, aby účastník konania bol v akomkoľvek konaní pred všeobecným súdom úspešný vrátane odvolacieho konania či konania o dovolaní. Z toho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania (I. ÚS 226/2010).

6. Ústavný súd v danom prípade považoval za významné zaoberať sa zásadnou námietkou sťažovateľky, či všeobecné súdy rozhodujúce v rámci exekučného konania mali právomoc kedykoľvek v priebehu konania skúmať prípustnosť exekúcie z hľadiska splnenia zákonných podmienok exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku).

7. Podľa § 58 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu. Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), podrobne upravuje Exekučný poriadok, ustanovenie okamihu, kedy tak má alebo môže urobiť, nie je explicitne daný. Z uvedeného je potrebné vyvodiť záver, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. To znamená, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex offio skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z týchto predpokladov je aj relevantný exekučný titul. Bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Je preto ústavne akceptovateľný právny názor krajského súdu, že ak neexistuje relevantné rozhodnutie

(rozhodcovský rozsudok), ktoré by bolo spôsobilé byť exekučným titulom, exekúcia je neprípustná, čo je dôvod na zastavenie exekučného konania (m. m. III. ÚS 416/2010).

8. Ústavný súd taktiež poukazuje na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý v rozsudku z 27. januára 2007 vydanom pod sp. zn. 3 Cdo/164/1996 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.“.

9. Na základe uvedeného preto podľa názoru ústavného súdu prináleží exekučnému súdu v priebehu celého exekučného konania (a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie) skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania, a to nielen z procesného hľadiska, ale aj z hľadiska splnenia príslušných hmotnoprávných zákonných predpokladov.

10. Závery krajského súdu vyjadrené v uznesení č. k. 17 CoE 449/2010-45 z 22. decembra 2010 nemožno považovať za svojvoľný výklad a aplikáciu príslušných ustanovení Exekučného poriadku, ktorý by mohol mať za následok porušenie základných práv sťažovateľky ako účastníčky exekučného konania. Ústavný súd konštatuje, že rozhodnutím krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu práva sťažovateľky na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože krajský súd postupoval plne v súlade s príslušnými ustanoveniami Exekučného poriadku. Ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

11. K namietanému porušeniu čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd konštatuje, že nie je daná príčinná súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie tohto práva po prijatí sťažností na ďalšie konanie. Ústavný súd tiež uvádza, že pokiaľ sťažovateľka tvrdí, že rozhodnutím krajského súdu jej bol znemožnený prístup k jej majetku, ktorý na základe

zmluvy o úvere poskytla povinnému, sťažovateľka má k dispozícii aj iné právne prostriedky (napr. žalobu o plnenie), ktorými sa môže domôcť svojho majetku, a tým aj ochrany svojho vlastníckeho práva. Ústavný súd sťažnosť v tomto rozsahu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

12. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celok ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnostiach už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2011